

POSTANOWIENIE

Dnia 10 grudnia 2009 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Zbigniew Kwaśniewski

w sprawie z wniosku Z.P.
przy uczestnictwie M.P.
o podział majątku wspólnego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 10 grudnia 2009 r.,
na skutek skargi kasacyjnej uczestniczki postępowania
od postanowienia Sądu Okręgowego w O.
z dnia 29 maja 2009 r., sygn. akt [...],

- 1) odrzuca skargę kasacyjną w części zaskarżającej postanowienie w pkt. II (drugim) sentencji w zakresie oddalającym apelację wnioskodawcy, a w pozostałej części odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2) orzeka, że wnioskodawca i uczestniczka postępowania ponoszą koszty postępowania kasacyjnego związane ze swym udziałem w sprawie.**

Uzasadnienie

Przysługująca od prawomocnych orzeczeń skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, ma na celu - w interesie publicznym - ujednolicenie orzecznictwa sądów powszechnych, rozstrzyganie spraw precedensowych oraz o istotnym znaczeniu dla orzecznictwa sądowego i rozwoju prawa. Uwzględnienie celu i charakteru skargi kasacyjnej wymaga właściwego rozumienia treści przesłanek, wymienionych w art. 398⁹ § 1 pkt 1-4 k.p.c., i właściwego ich uzasadnienia.

Chociaż skarżąca powołała się na przesłanki określone w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 4 k.p.c., to nie przedstawiła przekonującej argumentacji **jurydycznej** mogącej przesądzać o „istotności” sformułowanych zagadnień, ani o oczywistej zasadności skargi.

Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania w istocie przedstawia, w odmiennym tylko ujęciu, kwestie podniesione w ramach uzasadnienia podstaw kasacyjnych. Łatwo przy tym dostrzec, że wszystkie te kwestie występują na tle określonych, konkretnych okoliczności faktycznych i nie mają charakteru uniwersalnego. Dowodzi tego choćby sformułowanie przez skarżącą zagadnienia prawnego w postaci dwóch pytań: czy w okolicznościach tej sprawy sąd zastosował właściwy miernik waloryzacji oraz jaki miernik waloryzacji należałoby zastosować (str. 3 skargi kasacyjnej).

W wypadku, gdy skarżąca twierdzi, że jej skarga jest także oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić pogłębioną argumentację prawną, wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie, przy uwzględnieniu, że „oczywistość” skargi to jej zasadność ewidentna, niewątpliwa, możliwa do stwierdzenia bez głębszej analizy (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006, nr 4, poz. 75). Skarga kasacyjna uczestniczki nie przedstawia tak rozumianego uzasadnienia „oczywistości” skargi. Na tle jej uzasadnienia jest wyraźnie widoczne, że ocena zarzutów - a tym bardziej „oczywistości” zarzuconych uchybień, mających

prowadzić do oceny o „oczywistej” zasadności skargi opartej na takich zarzutach — wymagałaby szczegółowej analizy, obejmującej także zbadanie okoliczności faktycznych pod kątem ich właściwej kwalifikacji prawnej. Skarżąca nie przekonała zatem o spełnieniu wymienionej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanki.

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania w części, w której była ona dopuszczalna (art. 398⁹ § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

Natomiast Sąd Najwyższy odrzucił skargę kasacyjną w części, w której okazała się ona niedopuszczalna, a mianowicie w części zaskarżającej także oddalenie w pozostałym zakresie apelacji wnioskodawcy (pkt II sentencji zaskarżonego w całości postanowienia), ponieważ w tym zakresie uczestniczka nie miała interesu prawnego (gravamen) w zaskarżeniu orzeczenia (art. 398⁶ § 3 k.p.c. w zw. z art. 13 § 2 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 520 § 1 k.p.c..